

[Erik Eriksen.]

hr. Baunsgaard mener det oprigtigt, når han siger, at det nu gælder om, at vi virkelig interesserer os for denne lovgivning. Jeg tager det ærede medlem på ordet; men jeg minder om den fortid, det ærede medlems parti har. Det er jo ikke nok at være trofast mod principperne forud for et valg, når man glemmer at følge dem i de situationer, hvor de er aktuelle i folketinget.

Der kunne være meget mere at svare på det, der er fremført, men jeg skal slutte nu. Den højtærede statsminister har egentlig heller ikke givet anledning til at gå så meget ind på de udtalelser, han kom med vedrørende den økonomiske politik, regeringen vil føre i fremtiden.

Poul Møller: Ja, vi kæmper jo i denne debat imod meget, først og fremmest mod sulten, og jeg håber derfor, at jeg ikke kommer til at misbruge tingets tålmodighed al for meget i denne replik.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Per Hækkerup for de bemærkninger, han gjorde i sit sidste indlæg; jeg vil gerne takke ham på en langt mere hjertelig måde, end jeg vil takke den højtærede statsminister for hans bemærkning om de arbejdsvilkår, vi har i folketinget. For jeg synes, det ærede medlem gik til problemets kerne, nemlig hvilket folketing og hvilket folkestyre vi ønsker at have, medens derimod statsministeren snarere svævede lidt hist og lidt her og nærmest var lidt fornærmet over, at man ikke havde takket ham, fordi han havde sagt, at nu mente han, det skulle blive bedre i fremtiden — uden at forklare, hvordan det skulle blive bedre. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at det, det drejede sig om, var, at vi nu har en flertalsregering — og det måtte jeg acceptere. Nu kan tallene jo ikke umiddelbart tale for, at man skulle acceptere dette, men selvfølgelig, hvis man lægger det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti ind som fast støtteparti, har man en ganske god flertalsregering, ellers kniber det lidt.

Den højtærede Grønlandsminister har ved sin afstemning vist, at han er ganske uafhængig af de politiske partier herinde, men jeg er villig til at gå ind i den tankegang: vi har en flertalsregering støttende sig på det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti. Og så er

det, det ærede medlem siger, at så må man acceptere det engelske system, den engelske parlamentarisme, og dér er det oppositionens opgave at kritisere, inspirere og holde vågen — ikke så meget tinget som regeringen. Det vil jeg gerne fremhæve først, fordi jeg synes, det er morsomt, at der bliver sagt, at det er vor opgave at kritisere — når man så tænker på, hvor fornærmet statsministeren var over, at vi havde kritiseret. Men det er altså den opgave, statsministeren tildeler oppositionen: at kritisere og inspirere. Det er vi formentlig ikke dygtige nok til, så den side af sagen skal jeg lade ligge foreløbig i hvert fald. Men hvis det er de engelske parlamentariske forhold, man vil have, synes jeg, det er helt all right at sige til os: jeres opgave er at kritisere, inspirere og holde os vågne. Men så må man også samtidig fra regeringspartiernes side holde op med at tale om det samarbejdende folkestyre. Man må vælge enten-eller. Hvis man ønsker ved særlige højtidelige lejligheder, og når åbningstalen skal holdes, at manifestere, at det er det samarbejdende folkestyre, regeringen tilsigter, kan man ikke opstille den engelske parlamentarisme som model. Så må man virkelig tage hensyn, så må man også give afkald på nogle af sine egne meninger og synspunkter til fordel for oppositionens, og det kniber det nu med for flertallet; flertallet ønsker ikke at give afkald på noget af det, det synes er rigtigt, for at imødekomme oppositionen.

Jeg har bemærket det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale, fordi den gik ind til problemets kerne — nemlig hvordan vi ønsker vort folkestyre — og såfremt der ikke kommer noget dementi, må vi indrette os på, at det samarbejdende folkestyre ikke er noget, man tilsigter, men at man ønsker en ny tradition i vor hjemlige parlamentarisme, nemlig den britiske.

Spørgsmålet om regeringens bundethed, når den kommer til folketinget — og dermed også regeringspartiernes bundethed — kom det ærede medlem hr. Per Hækkerup også ind på. Han sagde, at når det drejede sig om fremmede lande, måtte man forstå, at en regering altid måtte forhandle sig til rette, inden den kunne komme til folketinget. Jeg er nu ikke klogere, end at jeg troede, vi havde det udenrigspolitiske nævn,